

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

Žalobce: **M. Z.**, narozen dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem,
se sídlem Čimelice 112, 398 04 Čimelice

proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta,**
se sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 15. 12. 2021, č. j. PPR-33366-9/ČJ-2021-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta (dále jen „žalovaný“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti výroku XV. Rozhodnutí ředitele Ochranné služby (dále jen „OS“) ve věcech služebního poměru č. j.

UOC-1375-50/ČJ-2013-9500OP ze dne 11. 8. 2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byly podle § 2 odst. 1 a § 206 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků

bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon o služebním poměru“) ve věci žádosti odvolatele (nyní žalobce) ze dne 22. 10. 2013 o poskytnutí doplatku služebního příjmu

za nařízenou službu přesčas vykonanou v období od 1. 1. 2007 do 22. 10. 2013 zamítnuty nároky na doplatek služebního příjmu z důvodu promlčení práva žalobce na tento doplatek za nařízenou službu přesčas, které vznikly v období od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru 3 roky, není-li stanoveno jinak, marně uplynula dnem

22. 10. 2013 (dnem doručení žádosti); současně bylo přezkoumáno období od 1. 7. 2010 do 21. 10. 2010 podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 9/2013-31 ze dne 26.6.2013, přičemž bylo zjištěno, že v tomto období nebyla odvolateli nařízena služba přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.

2. V žalobě uvedl žalobce, že byl příslušníkem Policie České republiky (dále též „PČR“) a byl ustanoven na služební místo vrchní asistent s hodností praporčík u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, dnes Ochranná služba PČR. Služební poměr skončil žalobce na vlastní žádost. Službu popsal žalobce tak, že byl zařazen k Odboru ochrany sídelních objektů (později přejmenovaného na Odbor ochrany objektů zvláštního významu 1. oddělení, 4. skupiny). Příslušníkům byl předán vždy roční plán služby, kde měli příslušníci uvedeny dny, ve kterých měli chodit do služby. Jedna služba činila vždy 24 hodin, pokud nešlo o výcvik. Žádný další rozpis služby příslušníci nedostali. Veškerá služba přesčas, která příslušníkům vznikala, byla sloužena v jiných skupinách. Roční služba byla následně doplňována přesčasovou službou.
3. Žalobce popsal procesní vývoj dané věci, a sice, že podal žádost o proplacení služby přesčas, která byla rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru, č. 704/2014, ze dne 6. 6. 2014, zamítnuta. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 14. 9. 2015, č.j. PPR-22475-18/ČJ-2014-990131, kterým bylo odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto, bylo Městským soudem v Praze, rozsudkem ze dne 11. 7. 2017, č.j. 6 Ad 26/2015 – 50 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Kasační stížnost žalované byla poté Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 16.2.2021 pod č. j. 10 As 318/2018 - 51, zamítnuta. V tomto postupu žalobce spatřuje aroganci žalovaného, neboť správní orgány tím protahovaly a oddalovaly uspokojení nároku žalobce. Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2021, č. j. PPR-22475-82/2014-990131, žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil řediteli Útvaru k novému projednání a rozhodnutí.
4. Rozhodnutím ředitele Ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne 11. 8. 2021, č.j. UOC-1375-50/ČJ-2013-9500OP došlo k přiznání služebního příjmu za službu přesčas; současně byla zamítnuta část žádosti z důvodu vznesené námitky promlčení. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém namítal nemravnost námitky promlčení a odvolal se i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020, č.j. 2 As 371/2019 – 52 a na něj navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021, č.j. 11 Ad 5/2019- 142 (jednalo se o věc kolegy žalobce z Útvaru). Rozhodnutí o odvolání napadá nyní žalobce předmětnou žalobou.

5. V úvodních námitkách žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se bezezbytku nevypořádává s veškerými navrženými důkazy a návrhy žalobce, nerespektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i další judikaturu soudů. Žalobce namítá rovněž, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný, a za tím účelem si neopatrčil potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný nezjišťoval veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci, zejména ty skutečnosti, které zná ze své úřední činnosti. Známé skutečnosti žalovaný záměrně opomíjí a rozhoduje v naprostém rozporu s nimi. Nadto je napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru, na porušení procesních předpisů, což má vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která spočívá v nedostatečném vypořádání se se všemi navrženými důkazy a s veškerou argumentací žalobce. Namítá rovněž nedostatečně zjištěný skutkový stav ze strany žalovaného. Dle jeho názoru si žalovaný neopatrčil potřebné podklady pro rozhodnutí, a to zejména takové, které žalovaný sám zná ze své úřední činnosti a které usvědčují žalovaného z nezákonného postupu. Upozorňuje na § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, z něhož vyplývá, že služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.
7. Konkrétně nesouhlasí s žalovaným, že návrhy na výslech příslušníků, kteří si podali žádost o proplacení služby přesčas nebyly provedeny z důvodu, že nejsou relevantní k projednávanému případu. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení je možné pouze ze 3 důvodů: 1) tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, 2) navrhovaný důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, resp. ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií a 3) důkaz je nadbytečným, tedy určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Dle žalobce v rozhodnutí není uvedeno, jak žalovaný hodnotil všechny důkazy, jaké informace z těchto důkazů vyvodil a jak tyto důkazy a informace vyhodnotil.
8. Podle žalobce se žalovaný ani dostatečně nevypořádal s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i další soudní judikaturou. V návaznosti na uvedené se žalobce zabývá personální situací u Policie, upozorňuje na roční plány služeb, k čemuž poznamenává, že u Útvaru panuje dlouhodobý personální podstav, v jehož důsledku dochází k nařizování služby přesčas sloužícím příslušníkům. Z dostupných údajů žalobce dovozuje, že početní stavy se u Útvaru snižovaly, stejně jako stavy u celé Policie České republiky. Z tohoto podstavu vzniká potřeba služby přesčas, která se pohybuje v několika stovkách hodin za měsíc. Dokumenty, které by dokládaly tyto skutečnosti, ale žalovaný do spisu nezaložil, a to dle názoru žalobce zcela úmyslně. V tomto smyslu žalobce namítá, že žalovaný neprovedl další doplnění dokazování z úřední povinnosti a zneužívá informačního deficitu žalobce. Podle žalobce tím dochází k zneužití vrchnostenského postavení žalovaného a je možno v těchto skutečnostech spatřovat podjatost a snahu žalovaného zastírat jeho protiprávní jednání.
9. Žalobce nesouhlasí rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které se týká stížnosti na advokáta žalobce. Podle žalobce tímto směřoval proti jeho advokátovi s úmyslem jej zastrašit.

10. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který pramení z jeho nesprávného právního názoru a taktéž z porušování procesních předpisů žalovaným. Námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy, na podporu uvedeného odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 2 As 371/2019-52 a Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142, z něhož obsáhle cituje.
11. Žalobce závěrem navrhuje, aby soud rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
12. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 3. 2022 uvádí, že nároky na proplacení práce přesčas zamítl v napadeném rozsahu z důvodů promlčení práva žalobce na tento doplatek. Žaloba se argumentačně shoduje s textem odvolání ve správním řízení (rozpornost námítky promlčení s dobrými mravy, nesprávně uplatněná námitka promlčení, personální podstav, nerespektování právního názoru správních soudů, nepřezkoumatelnost rozhodnutí služebních funkcionářů), neboť opakuje odvolací námítky, proto žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí.
13. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvádí, že takovéto námítky jsou neopodstatněné. Žalovaný dle svého názoru opatřil veškeré potřebné podklady a řádně je vyhodnotil. Ohledně námítky nenařízení výsledků příslušníků, kteří by objasnili, proč nepodali žádost o doplatek služebního poměru, žalovaný uvádí, že tyto výsledky jsou irelevantní ve vztahu k projednávané věci. Okolnosti, které ostatní příslušníky vedly k podání žádosti o doplatek služebního příjmu až po ukončení jejich služebního poměru, neobjasňují, z jakého důvodu nepodal žalobce žádost v dřívějším termínu; ostatně žalobce na rozdíl od některých příslušníků podal žádost v době trvání služebního poměru, nadto po podání žádosti zůstal po dobu následujících 7 let zařazen u stejného organizačního článku útvaru. Navrhované výsledky svědků tedy nemohou osvědčit okolnosti podání žádosti žalobce, neboť nemají relevantní souvislost s předmětem řízení o žádosti žalobce. Žalovaný doplňuje, že ani Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku neshledal, že by příslušníci byli odrazováni od toho, aby se svých nároků nedomáhali (bod 61 a 62 zrušujícího rozsudku).
14. K námitce týkající se podání stížnosti na zástupce žalobce uvádí žalovaný, že byla v žalovaném rozhodnutí uvedena toliko v souvislosti s vypořádáním odvolací námítky žalobce stran tvrzení, že ředitel útvaru se pokoušel zastrašit nejenom příslušníky útvaru, ale i zástupce. Jinými slovy, předmětná stížnost nebyla podkladem pro rozhodování ředitele útvaru ani žalovaného, protože žalovanému není zřejmé, z jakého důvodu je v tomto směru dle názoru žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro absenci podkladů. Namítá-li žalobce absenci stížnosti ve správním spise, pak zástupce v odvolání na předmětnou stížnost odkazuje, tedy musel být s jejím obsahem prokazatelně seznámen.
15. Z pouze obecně formulované žalobní námítky týkající se porušení procesních předpisů v řízení o žádosti žalobce není zřejmé, jaká konkrétní procesní práva byla žalobci upřena. Nicméně ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce měl možnost řádně uplatňovat zákonem o služebním poměru zaručená procesní práva ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru.
16. K námitkám, že nebylo provedeno další dokazování, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a žalovaný těží z vrchnostenského postavení a informačního deficitu žalobce,

žalovaný uvádí, že žalobci byla, dle spisového materiálu, proplacena veškerá služba přesčas, která mu byla nařízena dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v nepromlčeném období. Není tudíž zřejmé, z jakého důvodu žalobce do spisu požaduje doplnit další podklady a ve vztahu k prokázání jakých skutečností tak činí, když spisový materiál již všechny podstatné náležitosti k předmětu žaloby obsahuje.

17. K námitkám, které se týkají ročních plánů a personální situace s tvrzením, že u Útvaru panuje dlouhodobý personální podstav, v jehož důsledku dochází k nařizování služby přesčas, žalovaný zdůraznil, že předmětem řízení vedeného žalovaným o odvolání byl toliko výrok č. XV prvostupňového rozhodnutí, kterým byly zamítnuty nároky na doplatek služebního příjmu z důvodu promlčení práva žalobce na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, které vznikly v období od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010. Námitky žalobce stran nařizování služby přesčas jsou proto v tomto soudním řízení zcela irelevantní. Přesto žalovaný alespoň obecně uvádí, že žalobcem zmíněné „plány služeb na rok“ se oficiálně nevytvářejí, a pokud ano, tak jako pouhé pomocné materiály, které nejsou určeny pro plánování a vykazování výkonu služby jednotlivým příslušníkům.
18. K poukazu žalobce, že o personálním podstavu svědčí zápis ze štábu č. 4/2012, znovu žalovaný připomíná, že předmětem řízení vedeného žalovaným o odvolání byl toliko výrok č. XV prvostupňového rozhodnutí, kterým byly z důvodu promlčení zamítnuty v části nároky na doplatek služebního příjmu. Z žalovaného rozhodnutí je zřejmé, že organizační článek útvaru, v němž byl žalobce v letech 2011 - 2013 zařazen, tj. v období, které nepodléhá promlčení, vykazoval personální obsazenost z 98 %. U tak velkého útvaru není možné zajistit vždy 100% naplněnost (viz rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Ad 4/2016-25 ze dne 27. 5. 2020). Obsahem zmíněného zápisu ze štábu je toliko popis, resp. hodnocení nařízených úsporných opatření v útvaru v letech 2008 - 2011, jimiž je snižování počtu systemizovaných služebních míst, nikoliv nařizování služby přesčas příslušníkům, jak tvrdí žalobce.
19. Ohledně tvrzení, že žalovaný má snahu zastírat význam dopisů ředitele útvaru příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013, žalovaný uvedl, že tato tvrzení shledává účelová. Vzhledem k dataci předmětných dopisů (prosinec 2013 a duben 2014) není možné, aby byl žalobce zastrašen dopisy, které byly napsány a zveřejněny až poté, kdy žalobce uplatnil nárok na doplatek služebního příjmu (žádost byla řediteli útvaru doručena dne 22. 10. 2013). Ve vztahu k předmětu tohoto řízení jsou okolnosti vyplývající ze zmíněných dopisů irelevantní, neboť prokazatelně nemohli žalobce žádným způsobem ovlivnit anebo v něm vyvolat strach. Uplatnění námitky promlčení ze strany ředitele útvaru je pouze důsledek vlastní nečinnosti žalobce, který, ač mu v tom objektivně nic nebránilo, žádost dříve nepodal. S odstupem času nelze odpovědnost za promlčení části nároků žalobce přenášet na bezpečnostní sbor s tím, že námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy (k tomu blíže níže). Žalovanému je navíc z úřední činnosti známo, že příslušníci útvaru uplatňovali nároky na doplatek služebního příjmu dle svého uvážení i v průběhu služebního poměru (včetně žalobce), což opět vyvrací tvrzení žalobce o zastrašování nebo šikaně ze strany nadřízených. Sám žalobce zůstal ve služebním poměru více než 7 let po podání žádosti a pravidelně mu byly poskytovány peněžité odměny.
20. Námitkou ve druhém žalobním bodu, tedy posouzením námitky promlčení, která má být v rozporu s dobrými mravy, se zabýval ve zrušujícím rozsudku Městský soud v Praze (bod 61 a 62), v němž dospěl k závěru, že z obsahu správního spisu ani z přístupu žalovaného k

posouzení

nároku žalobce není zřejmé, že by se konkrétně žalobce snažil úmyslně poškodit či znevýhodnit. Rozpor s dobrými mravy lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, při nichž by rozpor s dobrými mravy byl ve výjimečné intenzitě, což v dané věci tvrdit nelze (žádná okolnost o tom nevypovídá). Pokud žalobce odkazuje na rozsudky správních soudů, ve kterých byla námitka promlčení shledána nemravnou, je třeba poukázat na to, že právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku je pro žalovaného v dalším řízení závazný a byl učiněn s ohledem na posouzení okolností konkrétního případu žalobce, přičemž jiná rozhodnutí správních soudů (byť učiněná v obdobné věci, ale

týkající se jiného příslušníka) právně závazná nejsou.

21. K promlčení části nároků žalobce došlo toliko v důsledku vlastní nečinnosti žalobce; nelze tak souhlasit s tvrzením žalobce, že marné uplynutí promlčecí doby nezavinil. Ze shromážděných podkladů nevyplynulo, že by žalobce byl od podání žádosti odrazován či zastrašován nebo byl objektem nátlakového jednání ze strany vedoucích příslušníků. Sám žalobce nenamítal ani nepředložil žádnou relevantní skutečnost, která by prokazovala, že žádost od vzniku případného nároku od 1. 1. 2007 do doby podání žádosti dne 22. 10. 2013 nemohl podat bez svého zavinění v dřívějším termínu, resp. před promlčením. Neučinil tak ani ve vztahu k žádnému jinému příslušníkovi, který měl být údajně pro podání podobné žádosti šikanován. Žalobcem citovanou judikaturu nelze vyhodnotit jinak než jako nepřiléhavou, neboť žalobce tím, že nekonal, ač mu v tom objektivně nic nebránilo, nechal marně uplynout lhůtu pro uplatnění nároků ze služebního poměru. Zánik části nároků žalobce tak nelze z důvodu jeho vlastního zavinění posoudit jako nepřiměřeně tvrdý postih ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva.
22. Žalovaný uzavírá, že v souladu s dikcí § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Námitka promlčení byla ředitelem útvaru v rámci nalézacího řízení řádně uplatněna, nebyla shledána za rozpornou s dobrými mravy a žalobce na ni mohl adekvátně reagovat, a to jak v nalézací, tak v odvolací fázi řízení. Tvrzeními žalobce o vyvíjení nátlaku na příslušníky útvaru a zastrašování za účelem odrazování od uplatnění jejich práv se ředitel útvaru v nalézacím rozhodnutí, potažmo žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně zabýval, přičemž žádné takové okolnosti nebyly zjištěny ani prokázány. Žalobce toliko spekuluje nad obsahem dopisu ředitele útvaru a dopisu vedoucích skupin, které interpretuje zcela zavádějícím a účelovým způsobem, aniž by navrhl či prokázal jediný relevantní důkaz o tom, jak a kým byl konkrétně žalobce zastrašován a perzekuován. Ze shromážděných podkladů ve spisu nelze seznat nic, co by žalobci bránilo uplatnit jeho právo na doplatek služebního příjmu za službu přesčas dříve, než jak učinil.
23. Žalovaný z výše uvedených důvodů proto považuje veškeré zmíněné námitky žalobce za nedůvodné a navrhuje zamítnutí žaloby.
24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

25. U jednání dne 13. října 2023, oba účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazních prostředků:

- 1) *plánované a skutečné početní stavy policistů k 1. 1. 2012*
- 2) *plánované a skutečné početní stavy policistů k 1. 1. 2014*
- 3) *tabulka o personálním stavu Útvaru*
- 4) *personální situace u Útvaru*
- 5) *Úbytky početních stavů*
- 6) *stavy příslušníků*
- 7) *výkazy odpracovaných hodin*
- 8) *zápis ze Štábu č. 4 z 6. 2. 2012*
- 9) *záznam s porady s plk. B., všechny pro nadbytečnost, které žalobce navrhoval k prokázání personální situace v policii a k nařizování práce přesčas u policie (podrobněji viz bod 43. tohoto rozsudku).*

Soud provedl na návrh žalobce důkaz 1) dopisem vedoucích skupin ze dne 9.12.2012, 2) dopisem vedoucích skupin z dubna 2014, 3) dopisem ředitele útvaru ze dne 9.12.2013, 4) záznamy o výsledku svědků Bc. F. a Mgr. S. a 5) dopisem JUDr. Š. ze dne 25. 3. 2021, které žalobce navrhoval k prokázání nemravnosti vznesené námitky promlčení žalovaným.

26. Městský soud posoudil věc takto:

27. Soud ke vzneseným námitkám žalobce předesílá, že v minulosti bylo judikaturou opakovaně zdůrazněno, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené musí být učiněn tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ jí tvrzené námitky (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.).
28. V návaznosti na uvedené se tak soud věnoval úvodním námitkám v té míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31). Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného

rozhodnutí z důvodu, že se nevypořádává s veškerými navrženými důkazy a návrhy žalobce,

nerespektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i další judikaturu soudů. Žalobce namítá rovněž, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou

důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Z uvedeného dovozuje, že žalovaný úmyslně nezjišťoval veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci a nadto je napadené rozhodnutí podle žalobce založeno na nesprávném právním názoru a na porušení procesních předpisů.

29. K takto formulovaným námitkám soud konstatuje, že žalobce v úvodních námitkách nikterak nespecifikoval důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání konkrétně označených důkazů či návrhů žalobce, neuvedl ani k jakým konkrétním skutečnostem se jednotlivé důkazy či návrhy vztahovaly, žalobce rovněž nevymezil, jaká ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, jakož i další judikatura soudů není v napadeném rozhodnutí žalovaným respektována. Námitka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, je rovněž vznesena toliko v obecné rovině bez návaznosti na konkrétní skutkové děje, což lze vztáhnout i na námitku žalobce, že žalovaný úmyslně nezjišťoval veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci, zejména ty skutečnosti, které zná ze své úřední činnosti, přičemž známé skutečnosti žalovaný záměrně opomíjí a rozhoduje v rozporu s nimi. V tvrzení, že rozhodnutí žalované je založeno na nesprávném právním názoru, na porušení procesních předpisů, což má vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, absentuje uvedení konkrétního předpisu, resp. jeho ustanovení, které bylo žalovaným nesprávně interpretováno. Žalobce se omezil na pouhé obecné konstatování o nesprávném výkladu právních předpisů, aniž by toto své tvrzení v úvodních námitkách jakkoli upřesnil. Pouze uvedl, že nesprávný výklad měl vést k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Ani toto tvrzení však žalobce nijak blíže neupřesnil. Ze žalobních tvrzení není tak zřejmé, jak měla údajná nesprávná interpretace právních předpisů zapříčinit nedostatečně zjištěný skutkový stav, ani v čem konkrétně měla nedostatečnost skutkových zjištění spočívat. Takto obecně formulovaná žalobní tvrzení nemohou být proto důvodná.
30. Před vypořádáním konkrétních žalobních námitek soud dále připomíná, že pokud žaloba neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní.
31. Soud s přihlédnutím k uvedeným judikатурním východiskům uzavírá, že se plně ztotožnil s argumentací, kterou v návaznosti na odvolací námitky žalobce uvedl žalovaný v

odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se v právě řešeném rozsahu ve všem podstatném překrývají s žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami (viz dále).

32. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce především nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
33. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
34. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
35. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
36. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového

stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.

37. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného vypořádání se se všemi navrženými důkazy a s veškerou argumentací žalobce. Uvedenou námitku vyvrací obsah napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný nejprve popsal chronologický vývoj věci a závazný právní názor vyplývající z rozsudků vztahujících se k dané věci (str. 3 – 6 napadeného rozhodnutí). Po citaci právní úpravy dále žalovaný zrekapituloval, o které podklady byl spisový materiál doplněn po vrácení věci do nalézacího řízení (str. 7 napadeného rozhodnutí), stručně konstatoval obsah prvostupňového rozhodnutí, načež následně vymezil šestnáct námitek proti tomuto rozhodnutí, s nimiž se jednotlivě vypořádal (str. 9 – 23 napadeného rozhodnutí). Soud shledal vypořádání se s odvolacími námitkami zcela adekvátní a provedené v dostatečné míře. Soud k tomu připomíná, že podaným odvoláním mířil žalobce toliko proti výroku XV. prvostupňového rozhodnutí. Protože žalobce v žalobě některé z odvolacích námitek zopakoval, bude se jimi soud podrobněji následně zabývat samostatně.
38. Podle žalobce mělo být provedeno další dokazování, protože nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Konkrétně žalobce nesouhlasí s žalovaným, že návrhy na výslech příslušníků, kteří si podali žádost o proplacení služby přesčas, nebyly provedeny z důvodu, že nejsou relevantní k projednávanému případu. Žalobce upozorňuje na § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, z něhož vyplývá, že služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí.
39. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je doplněna povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), resp. označit důkazy na podporu svých tvrzení. K § 52 správního řádu je v odborné literatuře uvedeno, že *„Procesní povinnost účastníků řízení označit důkazní prostředky pro získání důkazů na podporu jejich tvrzení je „silnější“ v řízení o žádosti, kdy z povahy věci dost dobře ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti..... Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naložit, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo“.* (Vedral J., Komentář k § 52 Správní řád. Komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2006).
40. Lze konstatovat, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla v daném případě žalobcem vznesena i v odvolání a žalovaný se jí zabýval na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné poukázal na skutečnost, že odvolání bylo podáno toliko proti výroku č. XV napadeného rozhodnutí a současně zdůraznil, že odvolateli byla doplacena veškerá služba přesčas, která mu byla nařízena podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v nepromlčeném období v celkovém rozsahu 450 hodin. Soud k tomu připomíná, že ve výroku č. XV prvostupňového rozhodnutí ředitel OS ve věci žádosti žalobce ze dne 22. 10. 2013 o poskytnutí doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonanou v období od 1. 1. 2007 do 22. 10. 2013 zamítl nároky na doplatek služebního příjmu z důvodu promlčení práva žalobce na tento doplatek za nařízenou službu přesčas, které vznikly v období od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010 a současně přezkoumal období od 1. 7.

2010 do 21. 10. 2010 ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 9/2013-31 ze dne 26.6.2013 se závěrem, že bylo zjištěno, že v tomto období nebyla žalobci nařízena služba přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. K těmto závěrům dospěl ředitel OS na základě podkladů obsažených ve správním spise (viz přehled doby služby přesčas vykonané odvolatelem předložených OP PP čj. PPR-18248-2/ČJ-2021-990763 ze dne 24. 5. 2021 (strana 33 svazku spisu č. 3). Námitkou vznesené prekluze, která byla žalovaným vypořádána na str. 11 a 12, se bude soud zabývat samostatně a to ve vztahu k námitkám ve druhém žalobním bodu. Námitky vztahující se k nedostatečnému početnímu stavu policie v přezkoumávaném období nemohly být úspěšnými, neboť se zcela mýlí s předmětem přezkumu napadené části rozhodnutí, proto ani soud důkazní prostředky ke zjišťování dostatečnosti početního stavu policie neprováděl.

41. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uzavírá, že opodstatněnost této námitky nezjistil, když spisový materiál je dostatečnou oporou pro závěry v něm uvedené.
42. Ohledně námitky žalobce, jenž nesouhlasí s žalovaným, který neakceptoval jeho návrh na výslech příslušníků, kteří si podali žádost o proplacení služby přesčas z důvodu, že nejsou relevantní k projednávanému případu, soud odkazuje na str. 14 napadeného rozhodnutí, kde přílehavě žalovaný uvedl, že *„Podle odvolacího orgánu návrhy výslechů svědků, kteří by objasnili, proč nepodali své žádosti o doplatek služebního příjmu za službu přesčas v době trvání svého služebního poměru, jsou ve vztahu k okolnostem, proč konkrétně odvolatel nepodal žádost o doplatek služebního příjmu dříve, případně co mu v tom bránilo, irelevantní a nemohou přispět ničím novým u dosud zjištěného stavu věci. Stěžejní v dané věci je skutečnost, že odvolatel po podání žádosti o doplatek služebního příjmu zůstal po dobu následujících 7 let ve služebním poměru u stejného organizačního článku OS, v němž podle jeho nijak nepodloženého tvrzení docházelo k šikaně a perzekuci žadatelů. Současně je podstatné, že bylo prokázáno, že odvolatel byl před i po podání žádosti pravidelně odměňován, ale ani jednou kázeňsky trestán. Pokud má odvolatel důkazy, které svědčí o tom, že byl on konkrétně nějakým konkrétním způsobem nějakou konkrétní osobou šikanován či zastrašován, nic mu nebrání je v tomto řízení předložit a domoci se změny právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku. Ostatně z § 52 správního řádu vyplývá, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. To však odvolatel nečiní a nepředkládá žádný konkrétní důkaz v jeho prospěch, který by zvrátil závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku.“* Citované odůvodnění představuje dle soudu racionální úvahu, s níž se soud ztotožňuje. Jinými slovy se jedná o jeden z žalobcem uváděných důvodů, pro který nemusí správní orgán důkazní návrh účastníka řízení akceptovat, tedy z důvodu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Výše uvedené odůvodnění je v souladu se spisovým materiálem a vychází z něj i skutečnosti, na něž poukázal žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí, a sice, že *„odvolatel podal žádost o doplatek služebního příjmu v říjnu 2013, avšak služební poměr ukončil na vlastní žádost až ke dni 30. 11. 2020, tj. více než 7 let po podání této žádosti (strana 192 svazku spisu č. 3). Pokud by se měl skutečně projevit negativní dopad podané žádosti, který uměle a účelově vykresluje odvolatel, zcela jistě by u OS „nevydržel“ ve služebním poměru dalších 7 let, ale buď by požádal o převedení k jinému útvaru Policie České republiky, nebo o propuštění ze služebního poměru. Současně účelově vykreslenou teorii odvolatele značně nabourává počet poskytnutých peněžitých odměn (§ 123 zákona o služebním poměru) a udělených peněžitých darů (§ 49 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru), které odvolatel obdržel před i po podání žádosti. Bezprostředně po podání žádosti byl odvolateli udělen peněžitý dar ve výši 6 000 Kč (dne 27. 11. 2013) a peněžitá odměna ve výši 5 000 Kč (dne 31. 12. 2013). V letech 2014 - 2015 byly odvolateli poskytnuty dvě*

peněžité odměny v celkové výši 5 500 Kč, v roce 2016 byly odvolateli poskytnuty 4 peněžité odměny v celkové výši 17 000 Kč, v roce 2017 byly odvolateli poskytnuty 3 peněžité odměny v celkové výši 15 000 Kč, v roce 2018 byly odvolateli poskytnuty 2 peněžité odměny v celkové výši 14 000 Kč, v roce 2019 byla odvolateli poskytnuta 1 peněžité odměna ve výši 15 000 Kč a v roce 2020 byly odvolateli poskytnuty 2 peněžité odměny v celkové výši 20 000 Kč (strana 193 - 195 svazku spisu č. 3)“.

43. Namítá-li žalobce, že v rozhodnutí není uvedeno, jak žalovaný hodnotil všechny důkazy, jaké informace z těchto důkazů vyvodil a jak tyto důkazy a informace vyhodnotil, soud odkazuje na bod 37. tohoto rozsudku, kde popsal strukturu napadeného rozhodnutí, z níž vyplývá, že žalovaný jednak uvedl výčet, o které podklady byl spisový materiál doplněn po vrácení věci do nalézacího řízení, včetně uvedení skutečnosti, že právní zástupce v rámci nahlížení do spisu byl i s těmito podklady seznámen (dne 8. 11. 2021) a jednak se se vznesenými námitkami vypořádal jednotlivě tak, že po jejich citaci uvedl důvody, pro které je shledal nedůvodnými, včetně uvedení a hodnocení důkazů, které se k jednotlivým námitkám vztahují (str. 9 – 23 napadeného rozhodnutí). Soud pro stručnost na tuto část napadeného rozhodnutí odkazuje a dodává, že i takové posouzení a hodnocení důkazních prostředků společně s uvedením, která skutečnost je konkrétním důkazem doložena, shledává za souladnou se zákonnou úpravou a i s povinností žalovaného uvedenou v § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu plánovaného a skutečného početního stavu policistů k 1. 1. 2012, plánovaného a skutečného početního stavu policistů k 1. 1. 2014, tabulkou o personálním stavu Útvaru, personální situaci u Útvaru, úbytkem početních stavů stavů příslušníků, výkazy odpracovaných hodin, zápisem ze Štábu č. 4 ze dne 6. 2. 2012, dopisem vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2012 představující žádost o výklad k nařizování služby, záznamem s porady s plk. B., všechny pro nadbytečnost, které žalobce navrhoval k prokázání personální situace v policii a k nařizování práce přesčas u policie. V návaznosti na výše uvedené nebylo na místě, aby se žalovaný zabýval personální situací Policie, nýbrž konkrétní situací, resp. konkrétním nárokem žalobce, což také učinil, když mu přiznal v souladu s jeho žádostí všechny jím uplatněné nároky na doplatek služebního příjmu, vyjma doplatku souvisejícího se vznesenou námitkou prekluze.
44. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i s další soudní judikaturou. Ani této námitce nelze přisvědčit. Žalovaný přílehavě v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že v dané věci je vázán závěry v rozsudcích Nejvyššího správního soudu, potažmo Městského soudu v Praze, které se vztahují na projednávaný případ. Z těchto rozsudků pak hojně citoval, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce v odvolání v podstatě polemizuje se závazným právním názorem městského soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Dle soudu postupu žalovaného, který vycházel zejména ze závazného právního názoru městského soudu, který byl vysloven ve zrušujícím rozsudku nelze nic vytknout.
45. Žalobce nesouhlasí ani s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které se týká stížnosti na zástupce žalobce a tvrdí, že tím žalovaný směřoval proti advokátovi v úmyslu jej zastrašit a řádně neprovádět výkon advokacie. S námitkou tohoto obsahu se žalovaný vypořádal na str. 15 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že *„že příslušný služební funkcionář má právo podat stížnost, pokud se domnívá, že činnost právního zástupce při zastupování účastníka v řízení ve věcech služebního poměru vybočuje z mantinelů daných právními či stavovskými předpisy. Pokud tak učinil ředitel OS formou stížnosti České advokátní komoře,*

neporušil tímto postupem žádný právní ani vnitřní předpis a je pouze na příslušné profesní komoře, k jakým závěrům při posuzování stížnosti dospěla. Z uvedeného tvrzení odvolatele nevyplývá žádné zastrašování nebo ovlivňování odvolatele či jeho zmocněnce. Podle vyjádření ředitele OS byla předmětná stížnost podána mj. z důvodu nevhodného až vulgárního vyjadřování zmocněnce vůči řediteli OS.“ Soud se shoduje se žalovaným, že stížnost České advokátní komoře sama o sobě neznamená porušení žádného právního ani vnitřního předpisu a rovněž s úvahou, že je pouze na příslušné profesní komoře, k jakým závěrům při posuzování stížnosti dospěje. Z přípisu České advokátní komory ze dne 30. 1. 2017, který je součástí správního spisu (č. 1. 205 - 207) vyplývá, že kontrolní rada České advokátní komory se stížností ředitele OS ze dne 25. 7. 2016 ohledně porušení § 16 zákona o advokacii a čl. 4 etického kodexu advokátem zabývala, přičemž dospěla k závěru, že advokát se kárného provinění nedopustil. Za této situace se soud neztotožňuje s žalobcem, že předmětná stížnost byla nástrojem k odrazení řádného výkonu advokacie. Svědčí o tom i skutečnost, že k podání stížnosti došlo dne 25. 7. 2016, tedy až po podání žaloby dne 17. 11. 2015, resp. v době, kdy již bylo zahájeno a probíhalo soudní řízení ve věci žalobce. Pokud by zástupce žalobce či žalobce vnímal podání stížnosti jako nástroj k odrazení řádného výkonu funkce, lze důvodně předpokládat, že by takovou obranu uplatnil již v řízení vedeném u tohoto soudu pod sp. zn. 6 Ad 26/2015, leč tak neučinil a vznesl ji v soudním řízení až v žalobě ze dne 14. 2. 2022, což vede soud k závěru o ryze účelově uplatněné námitce. Lze dodat, že pokud by na základě stížnosti bylo zahájeno s právním zástupcem žalobce kárné řízení, potom by se advokát mohl bránit nejen v rámci kárného řízení, ale následně i proti uložení kárného opatření v soudním řízení správním.

46. Soud tedy shrnuje, že námitky v prvním žalobním bodu shledal nedůvodnými.
47. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který pramení z jeho nesprávného právního názoru a taktéž z porušování procesních předpisů žalovaným. Konkrétně namítá, že námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy, na podporu uvedeného odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 2 As 371/2019-52 a Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142, z něhož obsáhle cituje.
48. Zásadním ustanovením pro posouzení otázky promlčení je ustanovení § 207 odst. 2 zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení je lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru na jednotlivá opětuující se plnění tři roky ode dne jejich splatnosti. Soud ve správním spisu ověřil, že žalobce podal „*žádost o vyrovnání finančních nároků za přescasové hodiny*“ ze dne 22. 10. 2013 za období od 1. 1. 2007 do 22. 10. 2013 (str. 1 původního spisového materiálu nazvaného „*spis nalézacího řízení č. j. VOC-1375/ČJ-2013-10, sv. 2 – nrap. M. Z.*“).
49. Soud v rámci této námitky přistoupil k posouzení žalobcova tvrzení, že žalovaný uplatňuje námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy vzhledem k systematickému zastrašování a odrazování příslušníků od domáhání se svých zákonných nároků.
50. Soudy se ve své judikatuře námitkou promlčení v souvislosti s institutem dobrých mravů opakovaně zabývaly. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. 21Cdo 85/2010 uvedl, že institut promlčení je institutem zákonným, „*přispívajícím k jistotě v právních vztazích a je tedy použitelný ve vztahu k jakémukoli právu, které se podle zákona promlčuje.*“ Podle Nejvyššího soudu lze připustit „*existenci výjimečné situace, kdy by se uplatnění promlčecí námitky přičilo dobrým mravům.*“ Nejvyšší soud uvádí jako příklad situaci, kdy

by byl „zánik nároku nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem uplatňovaného práva a důvody, pro které účastník právního vztahu své právo včas neuplatnil.“

51. Podobně se námitkou promlčení zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 29. 2. 2012 sp. zn. 23 Cdo 123/2011. V tomto rozsudku uvedl, že „(...) dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námítky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.“
52. Ústavní soud se problematikou námítky promlčení a dobrými mravy taktéž zabýval. Ve svém nálezu ze dne 6. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04 uvedl, že vznesení námítky promlčení „zásadně dobrým mravům neodporuje.“ Podle Ústavního soudu však mohou nastat situace, „kdy uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil.“ Za takovou situaci označil Ústavní soud např. poměr mezi nejbližšími příbuznými (v dané věci se jednalo o poměr matky a syna).
53. Podobně v nálezu ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2842/10 řešil Ústavní soud případ, kdy byla vznesena námitka promlčení v souvislosti s náhradou nemajetkové újmy za usmrcení stěžovatelčiny dcery. Ústavní soud došel k závěru, že v daném případě byla námitka vznesena v rozporu s dobrými mravy, jelikož stěžovatelka žalobu podala v době, kdy se právo na nemajetkovou újmu jako takovou dle tehdy existující ustálené judikatury nepromlčovalo, a až v průběhu řízení se judikatura v této věci změnila.
54. V nyní posuzované věci žalobce namítá zastrašování a nátlak na příslušníky (včetně žalobce) ze strany nadřízených, aby svoje nároky na proplacení přesčasů nevymáhali. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud by se takový nátlak prokázal, jednalo by se o „zcela zásadní skutkové zjištění pro účely právního posouzení mravnosti vznesené námítky promlčení.“ (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 371/2019-52). Soud proto na základě žalobcem předložených důkazů a správního spisu přistoupil v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu k posouzení, zda v posuzované věci docházelo k popisovanému zastrašování a nátlaku, resp. zda důvodem, pro který žalobce nepodal svou žádost dříve než dne 22. 10. 2013 byla skutečnost, že byl zastrašován a byl pod tlakem na něj vyvíjeným ze strany žalovaného.
55. Žalobce k prokázání nemravnosti vznesené námítky promlčení žalovaným předložil
 - dopis vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2012 označený „Žádost o právní stanovisko k nařizování služby přesčas u OOOZV“, jímž se vedoucí skupin se obrací na náměstka ředitele pověřeného řízením o výklad ustanovení § 54 zákona č. 361/2003 Sb., a to vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 151/2011, ke stanovisku personálního odboru MV ČR a rovněž k nejasnému stanovisku PP ČR;
 - dopis ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013 ze dne 9. 12. 2013 (zveřejněn na webových

stránkách v prosinci 2013), ve kterém je uvedeno: „(...) K této množině vysoce pozitivních věcí, včetně výborně odváděné práce a služby většiny policistů a zaměstnanců je nutno, a musím ovšem také zmínit věci, se kterými jsem se dříve nesetkávala a které mně opravdu zlobí. Od najímání si advokátů proti útvaru ve věci tzv. "hodinářům", jak je nazývám, smyšlená OČR a další výmysly a neustálá nespokojenost se vším a všude, atd. Skutečně vnímám velké rozdíly mezi policisty a zaměstnanci, kteří pro útvar žijí a jsou hrdi na službu zde a odvádějí pro útvar a policejní práci obrovský kus poctivé práce a potom menšinu těch, kteří by dle mého názoru na tomto útvaru vůbec neměli být. Nicméně potěšující informací je, že se skutečně jedná o individuální případy tohoto přístupu ke službě a k životu na našem útvaru a jsem navíc přesvědčen, že dříve nebo později se stejně útvar s těmito lidmi, kteří si služby zde neváží, rozloučí.“;

- dopis vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014, ve kterém se mj. uvádí: „(...) Pane řediteli, několikrát jste naši činnost sám ocenil a to i s ohledem na stížnosti ohledně předčasové práce, neboť podané stížnosti byly dílem jedné skupiny policistů a na základě našich pohovorů s ostatními policisty bylo několik dalších desítek stížností staženo, resp. vůbec nepodáno. Dále se nám přes všechny problémy daří rovnoměrně obsahovat předčasnou práci a eliminovat většinu stížností a problémů vyplývajících ze služby (...).“;

- záznam o výsledku svědka npor. Mgr. S. ze dne 14. 11. 2014, který mimo jiné vypověděl „Jsem zařazen jako vedoucí 5. skupiny 1. Oddělení OOOZV ÚOÚČ od roku 2009.....Často jsem byl policisty dotazován ohledně zákonnosti nařizování služby přesčas. Sám jsem postupoval podle platné právní úpravy....“ Po předložení žádosti o právní stanovisko k nařizování služby přesčas u OOOZV ze dne 9. 12. 2012, svědek uvedl, že jeho obsah jemu povědomý. K dotazu, jak se útvar choval k příslušníkům, kteří si podali žádost o proplacení 150 hodin, svědek uvedl „Nesetkal jsem se s diskriminací, přeložením ani ničím podobným. U mojí skupiny si nikdo žádost nepodal“. K dotazu, zda je mu znám dopis ředitele útvaru, ve kterém se měl vyjadřovat k tzv. „hodinářům“, svědek uvedl „Obsah si nepamatuji“. Po předložení dopisu vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014, svědek uvedl „O dopisu vím. Na poradě, kde byla představena reorganizace jsem nebyl, ale s obsahem dopisu souhlasím“. K dotazu, zda je mu známo, že by někteří vedoucí v rámci pohovoru s ostatními policisty přemlouvali policisty, aby žádosti a stížnosti na přesčasnou práci byly stahovány nebo nebyly podávány, svědek uvedl „Není mi známo.“;

- záznam o výsledku svědka npor. Bc. V. F. ze dne 14. 11. 2014, který mimo jiné vypověděl, že od roku 2007 je zařazen jako vedoucí 5. skupiny 2. Oddělení OOOZV ÚOÚČ.... K dotazu, zda existovaly u útvaru nějaké pochybnosti o tom, zda služba přesčas byla nařizována v rozporu se zákonem, svědek uvedl „Někteří policisté službu přesčas nechtěli sloužit, neměli zájem. Hledali důvody proč nesloužit“. Po předložení dopisu vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014 a k dotazu, zda je svědkovi znám přístup vyššího vedení k příslušníkům, kteří žádají o proplacení služby přesčas do 150 hodin a jak se k nim chovají, svědek uvedl „Mohu mluvit jen za svoji skupinu, že Ti kteří si podali žádost o proplacení služby do 150 hodin, nejsou nijak persekuováni. Navrhoval jsem je několikrát na odměny a návrhu bylo vyhověno“. K dotazu, zda je svědkovi známo, jak to funguje v jiných skupinách, svědek uvedl „Nevím, nemohu odpovědět“. K dotazu, zda je mu znám dopis ředitele útvaru, ve kterém se měl vyjadřovat k tzv. „hodinářům“, svědek uvedl „Nevzpomínám si“. Po předložení žádosti o právní stanovisko k nařizování služby přesčas u OOOZV ze dne 9.12.2012 a dotazu, zda svědek tuto žádost zná, svědek uvedl, že „Ano, znám. Po společné poradě s vedením jsme byli ubezpečeni, že útvar jedná podle zákona.“;

- *Otevřený dopis JUDr. Š. ze dne 25. 3. 2021* adresovaný policejnímu prezidentovi, v němž je mimo jiné obsažena výzva, aby policejní prezident „zabránil tomu, aby vůči policistům, kteří se domáhají svých oprávněných nároků, byly ze strany jejich nadřízených podnikány jakékoliv přímo či nepřímo znevýhodňující či šikanózní kroky“, a aby „garantoval proplacení všech oprávněných nároků příslušníků Policie České republiky“.
56. Žalobce rovněž v rámci uplatněné námitky promlčení žalovaným (že byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy) odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 2 As 371/2019-52 a Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142, z něhož obsáhle citoval.
57. Soud konstatuje, že na žalobcem zmíněné rozsudky navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2022, č. j. 2 As 114/2021-46, kde v bodu 30. rozsudku uvedl, že „V posuzovaném případě městský soud výjimečnou intenzitou shledal na základě dopisu ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013 a na základě dopisu vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014. S tímto závěrem městského soudu se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Městský soud opírá svůj závěr o dopisy napsané až po datu podání žádosti žalobce. Z těchto nelze bez dalšího dovodit, že byl na příslušníky vyvíjen nátlak, který měl za následek otálení konkrétního příslušníka se včasným uplatněním jeho práv.“ Protože tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021 č. j. 11 Ad 5/2019-142, po provedeném řízení rozhodl městský soud ve věci znovu a dne 8. 9. 2022 v bodu 73. rozsudku č. j. 11 Ad 5/2019-195 vyslovil závěr, že „Z výše uvedené judikatury vyplynulo, že rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy rozpor s dobrými mravy existoval ve výjimečné intenzitě. Takovou výjimečnou intenzitou v nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal a jeho právním názorem je zdejší soud vázán. Žalobce výjimečnou intenzitou dovozoval na základě dopisu ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušníkům a zaměstnancům útvaru z prosince 2013 a na základě dopisu vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014. Nejvyšší správní soud však konstatoval, že jde o dopisy napsané až po datu podání žádosti žalobce a nelze z nich bez dalšího dovodit, že byl na příslušníky vyvíjen nátlak, který měl za následek otálení konkrétního příslušníka se včasným uplatněním jeho práv. Tento závěr platí i o naposledy žalobcem předloženém Otevřeném dopise ze dne 25. 3. 2021. Jiné důkazy na podporu žalobního tvrzení předloženy nebyly a existence obavy žalobce coby příslušníka ze ztráty zaměstnání při uplatňování jeho práv tak není ničím podložena.“ Žalobce, který podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, přes výzvu Nejvyššího správního soudu, svou kasační stížnost tak, aby obsahovala všechny náležitosti, nedoplnil, proto Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 As 248/2022-14 kasační stížnost odmítl (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 As 248/2022-14).
58. Soud shrnuje, že z výše uvedené judikatury vyplynulo, že rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy rozpor s dobrými mravy existoval ve výjimečné intenzitě.
59. V posuzovaném případě žalobce k doložení jeho tvrzení předložil shodné důkazní prostředky s věcí projednávanou Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11 Ad 5/2019, tedy dopis ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013 ze dne 9. 12. 2013, dopis vedoucích skupin k plánované reorganizaci z dubna 2014 a *Otevřený dopis JUDr. Š. ze dne 25. 3. 2021*.

K prvním dvěma důkazům se vyjádřil již Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 8. 6. 2022, č. j. 2 As 114/2021 – 46 dospěl k závěru, že námitka žalovaného o neprokázání rozporu námítky promlčení s dobrými mravy je důvodná, neboť jde o dopisy napsané až po datu podání žádosti žalobce a nelze z předložených dopisů bez dalšího dovodit, že byl na příslušníky vyvíjen nátlak, který měl za následek otálení konkrétního příslušníka se včasným uplatněním jeho práv. Protože po vrácení věci Městskému soudu v Praze předložil žalobce soudu dále k důkazu i Otevřený dopis JUDr. Š. ze dne 25. 3. 2021, soud v rámci hodnocení tohoto důkazu uvedl, že závěr Nejvyššího správního soudu platí i o žalobcem předloženém Otevřeném dopise ze dne 25. 3. 2021, přičemž jiné důkazy na podporu žalobního tvrzení předloženy nebyly a existence obavy žalobce coby příslušníka ze ztráty zaměstnání při uplatňování jeho práv tak není ničím podložena. S hodnocením uvedených důkazů se soud ztotožňuje a dodává, že v posuzovaném případě nadto předložil žalobce dopis vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2012 označený „Žádost o právní stanovisko k nařizování služby přesčas u OOOZV“, jímž se vedoucí skupin se obrací na náměstka ředitele pověřeného řízením o výklad ustanovení § 54 zákona o služebním poměru a dále záznamy o výsledku svědků npor. Mgr. S. a npor. Bc. V. F. ze dne 14. 11. 2014. Soud dospěl k závěru, že ani těmito důkazy však nebylo prokázáno, že na příslušníky byl vyvíjen nátlak a to v takové intenzitě, která by měla za následek otálení konkrétního příslušníka (konkrétně žalobce) se včasným uplatněním jeho práv. Soud v souvislosti s uvedeným poukazuje zejména na skutečnost, že na přímou otázku, jak se útvar choval k příslušníkům, kteří si podali žádost o proplacení 150 hodin, svědek npor. Mgr. S. jako vedoucí 5. skupiny 1. Oddělení OOOZV ÚOÚČ (od roku 2009) uvedl „Nesetkal jsem se s diskriminací, přeložením ani ničím podobným. U mojí skupiny si nikdo žádost nepodal“. Rovněž svědek npor. Bc. Vladimír F. jako vedoucí 5. skupiny 2. Oddělení OOOZV ÚOÚČ k dotazu, zda je mu znám přístup vyššího vedení k příslušníkům, kteří žádají o proplacení služby přesčas do 150 hodin a jak se k nim chovají, uvedl „Mohu mluvit jen za svoji skupinu, že Ti kteří si podali žádost o proplacení služby do 150 hodin, nejsou nijak persekuováni. Navrhoval jsem je několikrát na odměny a návrhu bylo vyhověno“. Ve vztahu k žalobci pak soud připomíná, že již žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že „Bezprostředně po podání žádosti byl odvolateli udělen peněžitý dar ve výši 6 000 Kč (dne 27. 11. 2013) a peněžitá odměna ve výši 5 000 Kč (dne 31. 12. 2013). V letech 2014 - 2015 byly odvolateli poskytnuty dvě peněžité odměny v celkové výši 5 500 Kč, v roce 2016 byly odvolateli poskytnuty 4 peněžité odměny v celkové výši 17 000 Kč, v roce 2017 byly odvolateli poskytnuty 3 peněžité odměny v celkové výši 15 000 Kč, v roce 2018 byly odvolateli poskytnuty 2 peněžité odměny v celkové výši 14 000 Kč, v roce 2019 byla odvolateli poskytnuta 1 peněžitá odměna ve výši 15 000 Kč a v roce 2020 byly odvolateli poskytnuty 2 peněžité odměny v celkové výši 20 000 Kč (strana 193 - 195 svazku spisu č. 3)“. Za této situace nemohl soud přisvědčit žalobci, že by předloženými důkazy prokázal, že svou žádost o poskytnutí doplatku služebního příjmu za nařizenou službu přesčas nemohl podat dříve než dne 22. 10. 2013 a to právě z důvodů na straně žalovaného. Předloženými důkazy neprokázal žalobce, že by v jeho případě existovala zcela konkrétní překážka bránící mu v podání jeho žádosti dříve, než tak učinil a to v důsledku jednání žalovaného, resp. prostřednictvím osob jednajícím na straně žalovaného.

60. Soud uzavírá, že rozpor s dobrými mravy v případě námítky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy rozpor s dobrými mravy existoval ve výjimečné intenzitě. Takovou výjimečnou intenzitu v nyní posuzovaném případě však soud neshledal. V dané věci nelze dospět k závěru, že by jediným účelem uplatněné

promlčecí námitky bylo poškození žalobce. Žalovaný je v případě projednávaných nároků policejních příslušníků na služební příjem zjevně veden snahou o dosažení cíle hospodářského a směřuje shodně vůči všem příslušníkům Útvaru (viz rozsudky zdejšího soudu ve věci sp. zn. 11 Ad 23/2015 či sp. zn. 11 Ad 5/2019). Z obsahu správního spisu, ani z přístupu žalovaného, není zřejmé, že by se snažil konkrétně žalobce úmyslně poškodit či znevýhodnit.

61. Soud tedy shrnuje, že ani námitku ve druhém žalobním bodu neshledal důvodnou.
62. Lze dodat, že za této situace, by další provádění dokazování (dle návrhu žalobce) k doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonávanou v předmětném období tj. od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010, vedlo právě s ohledem na promlčení práva žalobce na tento doplatek, pouze k prodlužování řízení, což není v obecné rovině žádoucí.
63. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu

